

καὶ Σύλλ. σύγκρ. 4,4 «ἀδοξον, ἄκραν γλῶσσαν ἡκονημένον»
Μετοχ. ἀκονισμένους=πεπειραμένος Σάμ. Συνών. τροφίζω.
β) Ἀμτβ. ἀκονῶ Τῆλ.: 'Κονᾶ δ μύλος (ὅταν
τελειώσῃ τὸ τεθὲν γέννημα καὶ στρέφωνται αἱ μυλόπετραι
χωρίς νὰ ὑπάρχῃ τι ἐντὸς διὰ νὰ ἀλέσουν). Τραύα κάτω
καὶ 'κονᾶ δ μύλος κι 'ὰ τὸν χαλάσσης (ἥτοι θέσει ἐντὸς κρι-
θήν, σῖτον κττ., διότι περιστρέφονται αἱ μυλόπετραι ἀνευ
ἄλεσματος καὶ θὰ τὰς χαλάσσης). 2) Ἐρεθίζω, ἔξαπτω
Κύπρ. : 'Ἄσμ.

Ζατ-τὶς ἔσεις γιὰ λ-λόους μου ηρτετε 'κονισμένοι,
νὰ φάτε τὸ τᾶσφάλιν σας, βρὲ μαυροκαημένοι
(ζατ-τὶς=καθότι). 3) Κτυπῶ μὲ δυνατὰ κτυπήματα,
δέρω Απουλ.

ἀκόνισμα τό, ἀκόνημα Τσακων. ἀκόνεμαν Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκόνισμα κοιν. ἀκόνημα
Κυδων. κ. ἀ. ἀκόνισμαν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) 'κόνισμα
Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ φ. ἀκονίζω, παρ' ὁ καὶ ἀκονῶ. Διὰ τὸ
ἀκόνημα πρ. Θησαυρ. ἐν λ.

'Ακόνησις, τρόχισμα ἔνθ' ἀν.: 'Ακόνισμα θέλει τὸ μαχαίρι
κοιν. Μαχαίρια, ψαλίδια γι' ἀκόνισμα! (φωνάζει ὁ πλανό-
διος τροχιστής) 'Αθῆν.

ἀκονιστήρι τό, Λεξ. Περιδ. ἀκονιστέριν Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ φ. ἀκονίζω.

'Ακόνη, ίδιως ἡ ἔντροχος. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀκόνι.

ἀκονιστής δ, 'Αθῆν. —Λεξ. Περιδ.

Ἐκ τοῦ φ. ἀκονίζω. Ή λ. καὶ παρὰ Σομ. Πρ. καὶ
μεταγν. ἀκονητής.

'Ο ἀκονίζων διάφορα τέμνοντα ἐργαλεῖα, μαχαίρια,
ψαλίδια κττ. Συνών. ἀκονᾶς, τροχιστής.

ἀκόνιστος ἐπίθ. ἀκόντος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀκό-
νετος Πόντ.(Χαλδ.) ἀκόνατε Τσακων. ἀκόνιστος 'Ανδρ.
Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) —Λεξ.
'Ηπίτ. ἀκόντος Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀκονιστὸς <ἀκονίζω, παρ' ὁ καὶ
ἀκονῶ, τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως
διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πρ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ
ἀκόντος ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἀκόνητος.

'Ο μὴ ἀκονισθεὶς ἔνθ' ἀν.: Μαχαίρι ἀκόνιστο Σαρεκκλ.
Τὸ μαδαίριν ἐν' ἀκόνιστον τοῦ 'ἐν κόφκει Κύπρ.

ἀκονίστρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀκονίστρᾳ Πόντ. (Κε-
ρασ. Χαλδ.) —Λεξ. Κουμαν.

Ἐκ τοῦ φ. ἀκονίζω.

'Ακόνη ἔντροχος. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀκόνι.

ἀκονιζούμι τό, Πελοπν. (Λακων.) ἀκονιζούμι
'Ηπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀκόνι καὶ ζούμι.

1) Μελανοπή ἥλις σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς ἀκόνης,
ἔφ' ἡς ἐπιχέεται ἔλαιον, μετὰ τὴν τριβὴν τῶν ἀκονιζομέ-
νων ἐργαλείων 'Ηπ.: Τ' ἀκόν' βγάν' πουλὺ ἀκονιζούμι.

2) Πρόχειρον καὶ εὐτελές τι ἔδεσμα ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.
φρ. Βάλ' ἀβγὰ καὶ βούτυρο καὶ κάν' ἀκονιζούμι (παιγνιωδῶς

κατ' εὐτελισμὸν τοῦ δῆθεν ἀναξίου λόγου φαγητοῦ ἐξ
φῶν καὶ βουτύρου) Λακων. Βάλι τυρὶ κὶ βούτυρον κὶ
φκειάσ' ἀκονιζούμι' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) 'Ηπ.

ἀκονόπετρα ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Σύμ. —Λεξ.
Περιδ. ἀκονόπιτρα Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀκόνι καὶ πέτρα.

Λίθος σκληρὸς κατάλληλος πρὸς ἀκόνησιν: Ήνδρα
μὲν ἀκονόπετρα 'ς τὸν ποταμὸν Κρήτ. Συνών. ἀκονόρ-
ροτσος 1.

ἀκονόρροτσος δ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀκόνι καὶ ρότσος.

1) Λίθος, ἐξ οὗ κατασκευάζουν ἀκόνην. 2) Ἀκόνη,
ἔφ' ἡς ἀκονίζουν διάφορα τέμνοντα ἐργαλεῖα, μαχαίρια,
ψαλίδια κττ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀκόνι 1.

ἀκόντετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοντετός <κον-
τένω.

'Ο μὴ βραχυνθεὶς: 'Εφέκεν τ' ἔναν τὸ ποδάρ' τῇ τραπεζῇ'
ἀκόντετον Τραπ.

ἀκόντι τό, ἀμάρτ. ἀκόδι Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) ἀκόντ'
'Ηπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκόντιον.

1) 'Ο κοντός, διὰ τοῦ δποίου ἀπωθοῦν ἢ προωθοῦν
τὰς λέμβους, ὅταν πλέουν εἰς ἀβαθῆ ὕδατα 'Ηπ. Συνών.
κοντάρι, σταλίκι. 2) 'Η κώπη τοῦ μονοξύλου
Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.).

ἀκοντιδάς δ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀκόντιας.

Είδος δριοειδοῦς κομήτου.

ἀκοντίζω (I) Κάλυμν.

Τὸ ἀρχ. ἀκόντιζω.

Προσβάλλω, κτυπῶ δι' ἀκοντίου: 'Ἄσμ.

Καὶ τὴν καρδὶα τοῦ κάθε νεοῦ βαθεὰ τὴν ἀκοντίζουν
(ἐνν. τὰ μάτια).

ἀκοντίζω (II) 'Ηπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκόντι.

Ἀπωθῶ, προωθῶ λέμβον διὰ κοντοῦ, ὅταν πλέη εἰς
ὕδατα ἀβαθῆ.

ἀκόντιδο τό, ἀμάρτ. ἀκόδιο Κρήτ. 'κόδιο Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

'Ορειχάλκινον κοῖλον ἡμισφαίριον, σχήματος ἡλεκτρι-
κοῦ κάδωνος καὶ διαμέτρου 15-18 δακτύλων, ὅπερ ἀναρ-
τώμενον ἐκ τοῦ θόλου διὰ σιδηροῦ ἀναρτῆρος καὶ πλητ-
τόμενον διὰ μικροῦ σιδηροῦ πλήκτρου, ὅταν ψάλλεται
τὸ Χριστὸς ἀνέστη κατὰ τὸ Πάσχα, χρησιμεύει ὅπως
κρατῆ τὸν χρόνον εἰς τὸν ψάλλοντα.

ἀκόντυλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκόδαλος Νάξ. ἀκό-
δαονος Νάξ. (Φιλότ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀκόντυλος.

'Ο ἄνευ κονδύλων, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν ἔνθ' ἀν.:
Τὸ ἔντημα εἶναι ἀκόδαονο Φιλότ.

